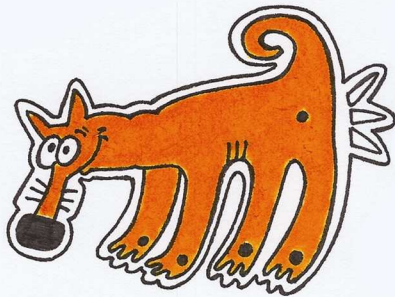

ZPRAVO

I. nezávislého satelitu jiráskova hronova

machovské větry

SRPEN 2005

DAJ

Jak už to v bitvách bývá, mnozí nás chválí za čin – provokaci, která prý již stejně byla „na spadnutí“, mnozí nás odsuzují coby chorobné ješity, kteří neunesli to, že neprošli sítím. Černí šviháci (ani Triarius) však toto vůbec neřeší. Lojzíkova Machova by se byli zúčastnili (a do budoucna zúčastní), i kdyby v programu JH figurovali.

Zdůrazněme, že Lojzíkův Machov hodlá být a do budoucna bude elitním setkáním několika málo špičkových formací s vlastní nezaměnitelnou poetikou. Poetikou několikasezónní, doložitelnou alespoň třemi inscenacemi, uvedenými v posloupnosti.

Černí šviháci tím nijak neupírají JH svaté právo zařazovat do svého programu s železnou pravidelností Maryši, Lucerny, Gazdiny roby a jiné stálice klasického repertoáru.

Na druhou stranu deklarují jasně, že Lojzíkův Machov hodlá být kardiogramem doby naší, tak nemilosrdným, jako je nemilosrdnou tato doba.

Černí šviháci se domnívají, že právě toto je základní povinnost divadelníka k divákovi. Měšťanskou zábavu a nacvičené piruety po vyšlapaných stezkách v Machově nenaleznete. V Machově se bude riskovat, hledat, tápat a vstup v kravatách bude přísně zapovězen. V Machově se nebude vychovávat. V Machově nehledejte hranici či bariéru mezi divadlem amatérským či profesionálním. Jevy umělé a fiktivní do Machova nepatří.

Závěrem dovolu prozradit, že v hledáčku pro 2. Lojzíkův Machov je horkým favoritem frýdeckomístecký Čtyřlístek.

Dále rádi sdělujeme, že se konečně objevil v divadle „profesionálním“ opus nepřehlédnutelné amatérské odvahy. Vladimír Morávek nastudoval v královehradeckém Klicperově divadle Drábkovy „Akvabely“. Ojedinelý příklad šťastného setkání současného autora s režisérem, jenž předlohu povýšil na divadelní událost, krutě nastavující zrcadlo stupiditě naší současnosti. Tady je Morávkova parketa, tady konečně zúročil svůj sarkastický talent, jenž se dral slibně na povrch již ve „Švédském stole“, a který bohužel planěl v omylných variacích a permutacích na Čechova a Dostojevského, do nichž ho vytrvale hnala aplaudující klaka kritických apologetů.

Akvabely jsou dílem, které si doslova daňovní poplatníci za své peníze zaslouží. Akvabely jsou inscenací, jež by směle mohla ozdobit Lojzíkův Machov. Kdyby ovšem nezůstala sirotou a kdyby k ní Vladimír Morávek přidal další, směřující k poetice občanské odvahy.

Josef Tejkl, principál Černých šviháků

Program 1. Lojzíkova Machova

ČTVRTEK 11. 8. 2005

- 18⁰⁰ Triarius Česká Třebová
Franz Kafka: POPIS JEDNOHO ZÁPASU
- 21⁰⁰ Černí šviháci Kostelec n. Orlicí
Josef Tejkl: AMATÉŘI
- 22³⁰ Triarius Česká Třebová
Alexandr Vveděnskij: JISTÝ POČET ROZHOVORŮ, ČILI ÚPLNĚ PŘEDĚLANÝ SNÁŘ

PÁTEK 12. 8. 2005

- 11⁰⁰ Happening
HRABĚ CHAMARRÉ ZAKOPÁVÁ POKLAD
- 16⁰⁰ Černí šviháci Kostelec n. Orlicí
Josef Tejkl: SOLNÝ SLOUPY
- 19⁰⁰ Černí šviháci Kostelec n. Orlicí
Josef Tejkl: ČILIMNÍK
- 21⁰⁰ Koncert + taneční rej
THE FORK

TRIARIUS JE...

Bojovník. Bojovník třetí římské legie. Ne, že by byl zbabělý a schovával se za své kolegy v prvních a druhých řadách, ale čeká trpělivě na svůj čas. A potom zaútočí s bojovností nevídanou.

Triarius...

Bojuje. Bojuje o přežití, to dost často, ostatně jako mnoho jiných. Zatím se mu daří vítězit, nebo alespoň neprohrát. Aréna, v níž se pohybuje, je kolbištěm vpravdě kulturním. Jsou jím divadelní sály, hudební síně, veřejná prostranství stejně jako kanceláře institucí poskytovajících takovýmito bojovníků

grantovou či jinak finančně hodnotnou podporu.

Triarius je když...

...Laco s Lenkou v potu prstů připravují hratelné texty...
...Joska s Lacem v prachu a potu svařují a sbíjejí scénu...
...Laco s Lenkou a Joskou čekají, kolik se sejde lidí na zkoušku...
...se tito sejdou a začne se po dlouhém entreé opravdu zkoušet...
...Lenka chytá hysterické záchvaty a na herce křičí...
...Laco chytá hysterické záchvaty a na herce mlčí...
...Joska chytá hysterické záchvaty a

kromě herců křičí taky na Ivu...

...je před představením a všichni jsou nervózní, takže do poslední chvíle kouří v šatně, z čehož Joska a Lenka mají ony hysterické záchvaty...
...se hraje a diváci se baví...
...se hraje a diváci jsou nasraní...
...se hraje a diváci odchází...
...se dohraje a do rána se rozebírají různé problémy, které zdánlivě vůbec s divadlem nesouvisí...
...se jde na jebačku a mladší herečky pak pláčou a starší herci pijí rychleji...
...se v létě po tomhle všem stýská, a proto se jede na Ložčíkův Machov!

TRIARIUS Česká Třebová Franz Kafka, Laco Spaisov Popis jednoho zápasu premiéra 17. 3. 2005

osoby a obsazení

otec Ivoš Soukup
matka Bára Kalousková
Rehoř S. Josef J. Kopecký
Markéta Veronika Stasiowska
nájemník Honza Gregar
prokurista Jiří Kočí
žena kouřící na nádraží Lenka Š.

režie: Lenka a Laco Spaisovi
výtvarná spolupráce Bohuslav Špaček
hudební spolupráce Jiří Duchoň

sváry Maška Járy
elektroinstalace Petr Hýbl

Jejich zápas začal právě ve chvíli, kdy ranní vlak opouštěl nádraží a Rehoř S. v něm neseděl.

Popis okamžiku, kdy život opustí vyjeté koleje.

Hmyz je odpornej, je vážně odpornej.

Rehoř S.:

Bylo to hrozné. A když jsem dnes ráno vstal... a uviděl se v zrcadle, napadlo mě, že jsem někdo docela jiný, než jsem byl včera večer.

otec:

Jak může být někdo takový mým synem... Někdy mám pocit, že nejsi normální, že jsi blázen, mešuge... že ani nejsi můj syn.

prokurista:

Nikdo není nenahraditelný, pane Samsa, nikdo.

Markéta:

Tak proč jsi neodjel, proč? Všechno mohlo být v pořádku, kdyby ses přemohl, vstal a odjel tím pitomým vlakem! Všechno jsi zkazil, všechno. Všechno, co se od dnešního rána stalo, je jenom tvoje vina. Nechápu, jak jsi nám to mohl udělat. Proč jsi neodjel? Proč?

nájemník:

Chcípni, mutante! Chcípni, chcípni, ty svině!

matka:

Je to jen... Je to jenom zlý sen... Až se ráno probudíme, bude zase všechno v pořádku. Všechno bude za námi, na všechno zapomeneme.

TRIARIUS Česká Třebová Alexandr Vveděnskij Jistý počet rozhovorů, čili úplně předělaný sním obnovená premiéra: 25/6 2005

hrají:

Josef J. Kopecký, Ivoš Soukup, Jiří Duchoň a Lenka Spaisová

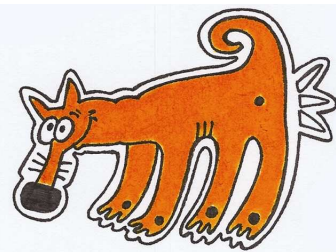
režie: Lenka a Laco Spaisovi

Když jsme s tímhle kouskem před několika lety v jeho původní podobě navštívili Štronzo v Moravské Třebové, Pepík Tejkl nám tehdy řekl, že mu při představení bylo krásně rusky skučno. To nás potěšilo.

Rozhovory jsou inscenace nasáklá vodkou, krví a širokou ruskou duší... Trojjedine Vveděnského vědomí je dějištěm rozhovorů o vzpomínání, o hře v karty, o útěku po pokoji...především ale o smrti, jejích podivných hrách, o útěku před ní, o neustálém směřování do jejího područí.

Znovuzrozené představení v obměněné herecké partě se svým novým nastudováním získalo na mnohém. Především na akčnosti: bavil se dramaturg, bavili se někteří herci, doufejme, že dostatek vodky a krve potěší i diváky. Naše nové akční zpracování, při kterém se herci jednou za

čas najedí, napijí a nafackují si, má jistě šanci stát se trhákem roku. Nebo alespoň nevyhánět diváky ze sálu...Zpívat k tomu bude Zanna Bičevská a jedna nejmenovaná japonská kapela...

Triarius jede na Ložčíkův Machov (salonní konverzační jednoaktovka)

Dějištěm je útulná zahrádka restaurace Pod Skalkou, je kolem desáté večer, Lada nese už několikátou rundu a poprvé vysypává plný popelník. Na scéně jsou jen Lenka, Laco a Pepa - (Iva je na Lhotce), posedávají na plastovém, ohavně červeném zahradním nábytku, popíjejí, kouří a konverzují.

Lenka: Jo, kluci, volal mi Ivoš, jestli bude zkouška před tím Antihronovem.

Laco: Na co? To dáme!

Pepa: (krkne si)

Lenka: Seš prase!

Pepa: No no! ... Mě zas psal Policajt, abychom jako spáchali nějaký články k nim do Ložčíkomachovského zpravodaje. A taky máme napsat, co si jako o celé akci myslíme.

Laco: Je to dobrá příležitost si zahrát, nic víc. Ideový rozborů nechávám plně na vás dvou.

Pepa: No - jestliže je Ložčíkův Machov salonem připuštěných, nepripuštěných a vypuštěných, potom tam TRS rozhodně

patří! Je sympatické, že se našel někdo, kdo chce ulevit Jiráskovu Hronovu! Je sympatické, že takovýto satelit vznikl. Je sympatické, že poradatelé nabízejí nejlepší hry divákům na jednom místě a takhle pohromadě.

Lenka: No výborně. Já plně souhlasím.

Laco: Tak pod tohle se podepíšu.

Lenka: A taky si myslím, že není od věci být na satelitu: může to být dobrá reklama - hele: Očko na Astře, Triarius na Ložčíkově Machovu. No nezní to dobře?

Pepa: Jasně, Laco, dej to na web.

Laco: Počkej, počkej, na to si zapálím.

(přichází Lada)

Lada: Ještě jedno?

Kluci: Jistě!

Lenka: Laco, bacha, hoří ti vlasy!

(všichni hasí Lacovy vlasy, skoro to vypadá, že se Laco bude muset přidat na úplně jinou frontu. Národní.)

Laco: Hustý...

Pepa: Ať žije Ložčíkův Machov!

Lenka: Ty vole, Laco tady málem uhořel!

Pepa: Ať žije krčmářka Milena!

Laco: Tak na to si zapálím.

Pepa: Myslím, že idea Ložčíkova Machova jest ideou hlubší - mravní a sociální - a ukazuje zcela jasně vztyčeným prstem (prostředním) směrem k Hronovu!

Lenka: Pepo, ty už nehu!

Pepa: (směje se jako datel Woody)

Lenka: Pojdme se bavit o něčem jiným, tohle už mě neba.

Laco: OK, na to si zapálím.

(přichází Lada)

Lada: Dáte si ještě jedno?

(z reproduktorů zní píseň o motýlích křídlech, pak další o dlouhé noci a nakonec taky jedna o tom, jak to vypadá, když se u nás hoší poperou. Nikdo se však nepere, všichni se baví, Lada nosí další piva, krajinou se rozlévá klid a mír...)

Konec

ČERNÍ ŠVIHÁCI

Soubor zrozen z vnitřní potřeby reflektovat současnost, správně natlakován více než desetiletou pauzou na luzích kosteleckých, zatím obdivuhodně šlape. Už teď je jasné, že onen záviděníhodný tah na výpověď není pouze dílem dílčího úspěchu inscenace první, Amatérů.

Soubor zdravě riskuje s obnaženou hrudí, odmítá vyšlapané stezky a počítá s tím, že jednou jsi dole, jindy nahore. Nepřipouští si autocenzuru ani servilitu ke svým případným chleboďárcům. Jeho optika se napájí suterény různých úrovní.

AMATÉŘI

O textu Josefa Tejkla bylo už napsáno od jara dost, neboť od chvíle co kostelečtí Černí šviháci začali na přehlídkách toto jeho dílko hrát, vzbudilo pozornost jsouc z rodu, jímž české divadlo neoplývalo a neoplývá: černá drsná fraška, v níž se žertuje ze smrti a v níž slovo, které je "salonunfähig" (nehodící se do salonů) je běžným výrazivem. Když se to vezme kolem a kolem, tak v duch žánru by se na konec sneslo i trochu nekrofilie a fernet by mohl proudem téct z hadice. Protože takový je ráz a podoba života, v němž se pohybuje majitel pohřebního ústavu pan Mědílek se svými kumpány. Ale abychom se nemýlili: do toho se valí z jeho úst proud - jenž je nejenom monologický, ale je skutečným i monologem - slov a vět, které znějí vznešeností příměrů a obrazů biblické češtiny. A jsem u jádra této frašky: bůh je tu součástí obchodu s mrtvolami, stejnou součástí jako je jí mobil. To Mědílkovo zoufalé zvolání vyjadřující beznaděj, opuštěnost po ztrátě

SOLNÝ SLOUPY vyšly opět z pera principála **ČERNÝCH ŠVIHÁKŮ JOSEFA TEJKLA** a nepochybně tedy zase páchnou „tejklovinou“. Záměrem inscenace není nic menšího než podat poctivou zprávu zespoda, chcete-li, o stavu vody na českých tocích, o rosném bodě apod.

Jistě i o tom, že ony ty české toky zas až tak české nejsou a že naše vlastní malost, chcete-li zaprcatělost, ještě přesněji zaprděnost plodí všechny ty kožené a železné, na něž pak tak hrdinně ex post a unisono nadáváme. Takže jako

ČILIMNÍK. Co se skrývá pod oním podivným názvem? Jak známe Černé šviháky z jejich her předchozích (Amatéri a Solný sloupy), určitě to nebude inscenace o stejnojmenné plazivé dřevině. Nahlédneme-li ovšem na podtitul ("velké právnícké laudatio"), leccos se již lze domýšlet. Ale opravdu jen vzdáleně, neboť Černí šviháci rádi překvapují a mystifikují.

V každém případě se pokusí být zase trochu jiní, avšak zároveň poučení z obou inscenací předchozích. Čilimník touží být trestí toho divadelně pozitivního, čeho se dosud Černí šviháci dopustili.

Prozradme tedy alespoň to, že Čilimník je ze všeho nejvíce o hravosti obyčejných a fortelných, o přesvědčení, že jsem-li

Jen tak lze asi podávat věrohodnou zprávu zespoda, jen tak se lze občas povznést velmi, velmi vysoko a nahlédnout marasmus našeho žití z kosmické perspektivy.

Do pečlivě strážené maskulinní tvrže **ČERNÝCH ŠVIHÁKŮ** se podobně jako ve známém horroru *Vetřelec* nabourávají pod různými více či méně rafinovanými záminkami ženy. Marnost nad marnost, v další inscenaci Čilimník už jsou připuštěny. Snad tento vpád nebude labutí písní Černých šviháků. Neboť kam čert nemůže...

milovaného mobilu je totiž komplementární (doplňkové) těm rozsáhlým Mědílkovým náboženským citátům. Boha jsme opustili a zůstala jen slova a nové božstvo - mobil - se tak snadno pozbuďte, opustí nás. A najednou je ten upachtěný, uvozhřený dýchavičný kšeft se smrtí - račte prominout, ale mohu to napsat jen slovníkem Tejklovky frašky - v prdele! Stejně zaplivané a k ničemu, jako je ta putyka, kde se to pohřebnictví provozuje. Bída s nouzí je tohle podnikání - ne amatérské, ale jen a jen trapně diletantské. A tady pro mne Tejklova fraška nabývá smyslu, který je adekvátním obrazem všeho toho mizerně bídneho českého "protokapitalismu". A její černý humor se zařazuje do řady, do níž patří takové texty jako je například *Dürrenmattův Frank V. - Opera o jedné bance*. A Černí šviháci svým jevištním bytím jen věrohodnost tohoto světa dotvrzují.

Článek profesora Jana Císaře Bůh, mobil a podnikání v putyce

stádo odhazujeme zodpovědnost za sebe a za svět a zalézáme do svých pelechů s pivními řečmi na rtech, zatímco loupeživí rytíři v kravatách, jímž středověk v našich palicích nesmírně vyhovuje, předstírají šetrné inventury rodinného stříbra, aby vzápětí a ve vhodné chvíli, podobně jako kdysi Švédové Rudolfovu uměleckou sbírku, vyvezli toto stříbro do věčných pekel svých kont. Těžko pak soudit, kdo je tu větší parazit - jestli usměvavý inventurník nebo přihlížející otrhanec.

Naštěstí, chcete-li, při vši smůle (volte ad libitum) veškeré ty naše nebetyčně

ševcem, budu nejprospěšnější tehdy, podržím-li se svého kopyta. A jsem-li naopak spíše ambiciózním kopytem, než zručným ševcem, nepřinese mi štěstí ani křoví akademických titulů před jménem i za příjmením.

Nepodezřívajte Černé šviháky z nějaké apriorní stavovské zloby. Tvrdí jen to, že se lze ze své vzdělanosti, ze svých dovedností a schopností těšit dokonce i poctivě.

Je-li kdesi ve vládě a v parlamentu samý plukovník a generál, pak prý máme co do činění s vojenskou juntou. Černí šviháci jsou hloubaví a neuniklo jim, že ve vládě a v parlamentu země naší nepřevažují ani akademičtí malíři, ani doktoři filosofie, ani instalatéri.

JOSEF TEJKL píše pro **ČERNÉ ŠVIHÁKY** rád, protože oni jiskří. A když někdo jiskří, všechno ostatní je hračka. Takže se vlastně nacházíme v krejčovské dílně, kde se šije na tělo.

Autor má pocit, že díky ranám osudu a klauzuru samoty mapuje zdárně dno lidské existence ve svém běžném životě. Čím hůře pro něj, tím lépe pro tvorbu. Tak se snaží být alespoň takto užitečný, než zazvoní zvonec.

A uznává, že mnozí mohou být opačného názoru. Tedy, že by byl užitečnější, kdyby nepsal.

důležité čapáry hrajeme na zrnku písku, v oceánu kosmu tak bezvýznamném...

Naštěstí, chcete-li, při vši smůle (volte ad libitum) existuje spravedlnost nezemská, jejíž varovné záškuby my tak snadno přehlízíme...

Vlastně jde o jediné. Donutit diváka ke smutnému smíchu. V lepším případě jej otrávit a pobouřit. Dost možná, že se nám to nepodaří zcela, že volba prostředků ke zdivadelnění tohoto záměru je v leccos mylná. Potom vám ovšem nezbyvá než ocenit aspoň snahu.

FORK tedy VIDLIČKA

Vyhledáme-li v libovolném anglicko-českém slovníku termín „fork“, dozvíme se, že jde o vidle a vidlice, ale také o vidličku. Přeneseně ovšem může toto anglické slovo znamenat i větev, alternativu či možnost.

Přestože se naši mateřské skupině Oboroh začátkem 90. let dařilo – kromě procestování snad všech koutů někdejšího Československa jsme koncertovali i v Polsku, Holandsku, Německu, Francii, Švýcarsku i Irsku –

Dopis Radvana Pácla, dramaturga Činoherního klubu Praha krčmářce Obecního domu Machov paní Mileně Řehůrkové

Vážená paní Mileno,

Jsem potěšený, že mám tu čest Vám poděkovat. Činoherní klub – Činoherní klub uvádí: byl již třikrát poctěn návštěvou, velmi příjemnou, Černých šviháků. Ovšem ani ve snu mě nenapadlo, že díky Vám, uvidím černošviháckou triádu. Alois Jirásek by měl radost. Myslím si i Ladislav Klíma, Bohumil Hrabal. Jsem si jistý, že Zdeněk Nejedlý by propadl závisti a vzteku, jak to u něj bývalo zvykem, když byl někdo jiný. Nedaleko žijící gymnazista Josef Skvorecký se jistě rozveselí. To nemluvím o jiných osobnostech a jedincích, právě proto, abychom nepřišli o tajemství, zázraky, potěšení, zpupnost, pohodu, to co má každé divadelní představení přirozeně přinést. Dopředu však víme, že Josef Tejkl se svými herci zvednou oponu a představení se v driáčnickém, jazzovém a rockovém rytmu rozpustí mezi nás a my se rozpustíme s nimi v jejich svobodném hraní a jednání, právě teď a zde. A velmi také oceňuji, Vážená Mileno, jak jste velmi operativně Lojzíkovi Machovem společně s pořadatelem odlehčili oslavám 75. ročníku JH. Takový pružný způsob je krásným dárkem Černých šviháků sobě, Vám, pořadatelům a divákům a dovolte na závěr básnické slovo: „Svobodné duši, která autentickou dovedností a svobodnou hrou rozšiřuje možnosti nás, různorodých smutných i veselých smrtelníků“.

S pozdravem Radvan Pácl

toužili jsme si občas od „hlavní linie“ odskočit k nezávažnému „hraní si“ pro radost svou a případných návštěvníků plánovaných akcí. A protože od samého začátku znamenala „nová“ skupina vzhledem k Oborohu „větev, alternativu a možnost“, připadl jí název Fork, v němž bylo navíc s trochou fantazie možné najít i tak trochu zdrclé slovo folkrock, tedy něco, co jsme hodlali hrát.

Anglický název byl docela případný, protože od samého začátku byl poměr repertoáru z anglosaského hudebního světa a vlastních českých zpívaných písniček asi dvě ku jedné. Přesto se na Rychnovsku uchytil spíš český ekvivalent Vidlička.

Kapela zpočátku hrála své dylanovky, stounovky a příbuzné záležitosti výhradně a celkem pravidelně v už dávno zaniklé kavárně Duha v Rychnově nad Kněžnou, a také si jiné ambice nedělala. Nicméně netrvalo dlouho a obrážela různé festivaly a rockové kluby milé vlasti podobně jako Oboroh.

Pohledem pragocentricky

Před dvěma lety z hronovské Sokolovny zavanul chlad, když se za prahem kolem rakve rozestoupili smutní mužové. A potom to bylo tak veselé divadlo! Hořké jako dobré pivo. Amatéři, Solný sloupy a Cilimník se hrály v Činoherním klubu. Pokaždé jsem se těšila na večer, na divadlo. Vždycky to vyšlo. Bavila jsem se a ztrácela v krásných Pepíkových textech, stríhala očima po hercích, kteří měli radost ze svých rolí, slyšela kolem sebe smích překvapených kamarádů, kteří se přišli podívat. Mám ráda Černé šviháky. Nejlepší je vidět je hrát. Děkuju.

Petra Honsová (Kostlivka před mrtvicí)
Činoherní klub Praha

Pohledem starého člověka.

Před pětasedmdesáti lety, v roce 1930 se uskutečnil 1. ročník Jiráskova Hronova. Festival přetrvává, nicméně se počaly objevovat zprvu ojedinělé, později čím dál tím častější hlasy po jeho oživení či nahrazení něčím jiným a neotřelejším. Nelze nepřiznat, že jsem byl k případné novince mezi srpnovou divadelní nabídkou značně skeptický a dodnes ve mně hlodá cosi jako pochyby či zmatek. Někdo by to možná nazval intelektuálním chaosem, ale já tuto drzost nemám. Nezbyvá mi než doufat, že pakliže se v rozjitřeném čase Technoparty zjevila alternativa povytce blízká duchu původní přehlídky, nebude natolik provokativní a porušující zákony, aby vybudila bdělou policii okresu Náchod k akci a byla spravedlivě rozehnána. Pokud se tak stane, pak si nezaslouží své místo na slunci a jednotky BB (nejedná se o iniciály Brigitte Bardot, anobř o zkratku

Někdy kolem poloviny 90. let Vidlička své vyhrávání podstatně omezila a ať vzpomínám, jak vzpomínám, nevím vlastně proč. Jisté je, že někdy od roku 1997 až do letoška hrávala pravidelně pouze o Silvestrech, narozeninách a podobných akcích. Pokaždé jsme si příchodem Nového roku slibovali, že Vidličku oprášíme i na pár letních akcí, ale nějakým kouzlem pokaždé vzápětí usnula tak tvrdě, že se probrala až s dalším nadcházejícím koncertem roku.

Letos její spánek nebyl přece jen tak silný, a tak se nechala probudit nikoli až na Silvestra, nýbrž už koncertem července, kdy jsme si zahráli na chatě Vyhliďce poblíž Vamberka. Přiznávám, že jsme kvůli tomu i dost intenzivně zkoušeli, hlavně Creedence, jejichž písničky kapele výborně sedí tak nějak samy od sebe.

Teď tedy na Vidličku s nadějí a slzou v oku a s rozpřaženou náručí čeká ve staroslavném Machově sám Lojzík. O větší poctě se jí snad ani nemohlo zdát!

Slávek Klecandr

našich ostražitých komand – Bublanovi Boys) zasáhnout, pak si to tato produkce bezpochyby zaslouží a budiž jí země Lojzíkova kraje lehká.

Přese všechna možná úskalí se však „možná“ přihodí zázrak a drobná rostlinka zakoření a zapustí oddenek. Potom „možná“ nastane zánik konzervativního rudimentu v Mistrově rodišti a pozvolný přesun kultury blíže k česko – polské hranici pod Bojanovský Špičák, anebo se machovské „tuskulum“ stane pendantem k letitému starci ze sousedství a dočká se i udělování svých cen a zlatých medailí.

Ať se stane cokoliv, je to vůle Boha, v něhož stejně nevěřím, jsa ateista.

A. Fendrych

Parte od nás
vždy potěší

Tiskárna
AG TYP

Kostelec nad Orlicí

MALÉ ZVONĚŘSTVÍ
KOVOLITECTVÍ

Jan Šeda
Kostelec nad Orlicí

Truhlářství
K – STYL

Častolovice